

det ikke min ligefremme Skyldighed, min uafviselige Pligt?"

„Hvorledes? Deres Pligt, Hr. Pastor?"

„Ja, hvad mener De? Maa ogsaa jeg bede om en Forklaring," faldt Frk. Ragnhild ind.

„Jeg er overbevist om, at De, Frue, ganske deler min Opfattelse," fortsatte Pateren, — han sad let tilbagelænet mod Stoleryggen, havde anbragt Straahatten i sit Skød og holdt Hænderne med de korte, tykke, ringbesatte Fingre samlede foran Brystet, saaledes at kun Fingerenderne berørte hinanden. — „Jeg kunde dog virkelig ikke forsvare at lade en Dame af saa tiltrækkende Egenskaber som Frk. Tønnesen drage ganske uden Beskyttelse til et saadant „første Rangs Kursted", der ikke uden Berettigelse gør Fordring paa at kaldes et Nordens Ostende. Betænker man tillige det overvældende Indtryk af disse „vildt romantiske Natur-omgivelser", som vi alle her har for Øje, vil man sikkert forstaa, at jeg har følt det som min Pligt at tilbyde Uskyldigheden den Beskærmelse, som saavel min gejstlige Distinktion" — han pegede paa sit hvide Slips — „som mit graanende Hovedhaar forhaabentlig selv i dette moderne Sodoma vil kunne yde den."

„Nej, den Forklaring duer ikke, Hr. Pastor!" vedblev Fru Betty ufortrøden. „Maa jeg bede om en anden."

„Aa, hvor vil du dog høre paa de Taabeligheder!" afbrød Frk. Ragnhild i let irriteret Tone og lagde Haanden paa sin Venindes Arm. „Pastor Petersen fik imorges kold Te og har af den Grund været i sit utaaleligste Drille-Humør hele Formiddagen."

Pateren lod, som om han ganske overhørte denne Bemærkning.

Forøvrigt havde han ikke Uret. Frk. Ragnhild saa ingenlunde ufarlig ud i sin lyse Sommerdragt med de mægtige Pufærmer og den store Hyrdindehat, hvis hvide Filt „stod" fortræffeligt til hendes brunrøde Krushaar.